

λάμπω

λάμπω, ρ. [<αρχ. λάμπω], λάμπω. **1.** γυαλίζω, αστράφτω από καθαριότητα: «το πάτωμα λάμπει». **2.** εντυπωσιάζω, έχω ξεχωριστή, φωτεινή παρουσία, διακρίνομαι: «έλαμπε μέσ' στο καινούριο του κοστούμι || είχε τέτοια ομορφιά, που έλαμπε μέσα στη συντροφιά του». (Λαϊκό τραγούδι: *είδα και τον Σαλονικιό, είδα τον Περιστέρη, είδα τον Νίκο Γούναρη που 'λαμπε σαν αστέρι*). **3.** αστράφτω, ακτινοβολώ: «έλαμπε δίπλα στην όμορφη γυναίκα του || έλαμπε από υγεία».

- έλαμψε δια της απουσίας του, βλ. λ. [απουσία](#).
- η αλήθεια θα λάμπει ή θα λάμψει η αλήθεια, βλ. λ. [αλήθεια](#).
- λάμπει απ' τη χαρά του, βλ. λ. [χαρά](#).
- λάμπει τ' αστέρι του, βλ. λ. [αστέρι](#).
- λάμπει τ' άστρο του, βλ. λ. [άστρο](#).
- ό,τι λάμπει, δεν είναι χρυσός, βλ. λ. [χρυσός](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας